

3, 2, 1...

‘Klaar voor de lancering?’ hoor ik door de luidsprekers in mijn helm. Lennon en ik zitten naast elkaar, stevig vastgegespt in onze stoelen.

‘Wij zijn er klaar voor!’ zegt de kapitein, schuin voor ons.

De stem in mijn helm, afkomstig van iemand in het controlecentrum, zegt: ‘Mooi! Dan starten we de motoren. Goede reis allemaal! Lancering in dertig, negenentwintig...’

Het zachte gebrom, dat ik al hoor sinds we aan boord zijn gegaan, zwelt aan. Ik voel hoe alles begint te trillen. Alles, inclusief ikzelf. Het golft in mijn buik en in mijn keel. Ik kijk opzij naar Lennon. Zijn glimlach is net zo breed als zijn helm.

‘Eenentwintig, twintig, negentien...’ gaat de stem verder.

Ik kijk de cabine rond. Zo te zien ben ik niet de enige die het spannend vindt. ‘Tien, negen...’ De trillingen zijn nu zo sterk dat mijn kiezen lijken te jeuken.

‘Acht, zeven...’

Gebeurt dit echt? Gaan we écht de ruimte in? Is er eigenlijk ooit eerder een kind de ruimte in geweest?

‘Zes, vijf...’

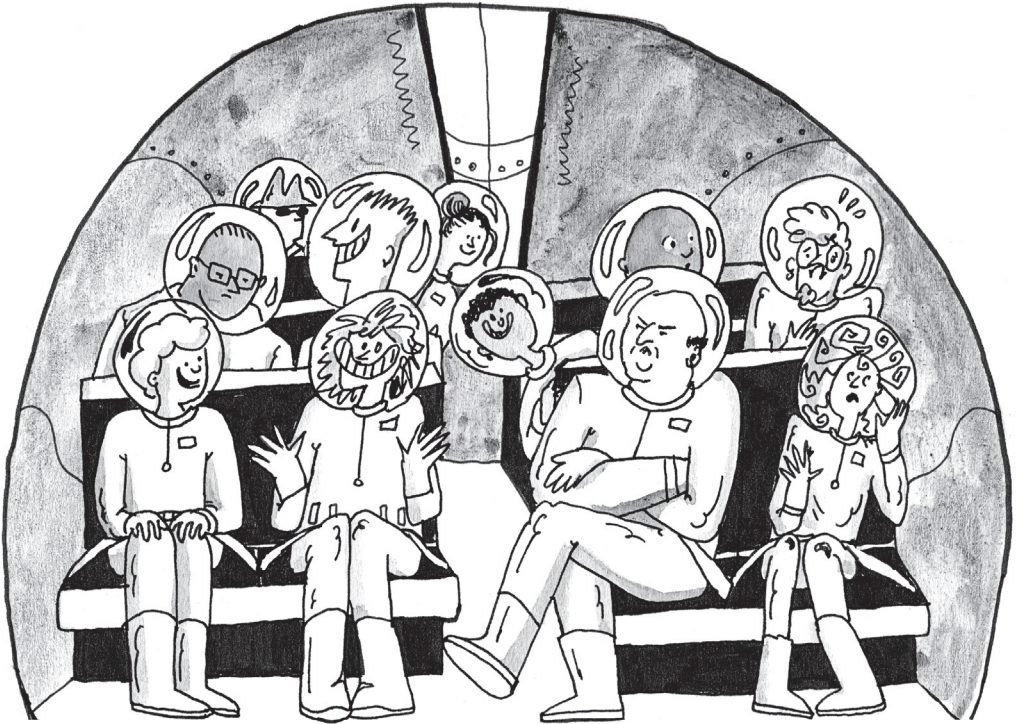
Mijn bodyguard Joachim, twee stoelen verderop, steekt zijn duim op.

‘Vier, drie...’ De kapitein drukt op een aantal knoppen.

‘Twee, één...’ en op dat moment...

Wacht. Misschien ga ik een beetje te snel. Je vraagt je natuurlijk af hoe wij in die raket terecht zijn gekomen. Nou, om te beginnen: het is geen raket. Het is een soort ruimte-

drone. Een luxe en ultramodern ruimtevaartuig, en wij mogen het allereerste bemande ritje maken.

EEN GEHEIMZINNIGE UITNODIGING

Het begon met de brief die op de deurmat plofte, nou ja, plofte... De plek waar wij wonen, Pretpark Schatrijk, heeft niet echt een deurmat. Wel een grote, gouden postbus, die altijd vol zit met fanmail voor onze mascotte DoeKoe. Het duurde dus wel even voor de brief op onze keukentafel terecht kwam.

Het was geen gewone brief. Dat zag ik meteen. De gouden envelop met de zwierige letters lag boven op de stapel met post, en glansde ons tegemoet. Lennon en ik durfden hem niet te pakken, want mijn vaders naam stond erop. ‘Pap, lees je post nou even!’ had ik al een paar keer gezegd, maar hij wilde niet luisteren. Er moesten nog personeelsplanningen gemaakt worden en bestellingen worden gedaan. Mijn ouders runnen het pretpark samen met de ouders van Lennon, maar zelfs met zijn vieren is dat een monsterklus. Daarom lag de envelop na een paar dagen nog steeds ongeopend op de keukentafel.

‘Ik móét weten wat erin staat,’ zei Lennon.

Ik pakte de envelop en legde hem op de make-up tafel van mijn moeder. Precies tussen haar oogschaduw en haar lipgloss: ze kon er niet omheen. Die avond hoorden we mijn moeder roepen. ‘Schatje, moet je nou eens kijken!’ Met de envelop in haar hand liep ze naar mijn vader. Totáál niet opvallend slopen wij achter haar aan. Ze las de brief hardop voor.

totaal niet opvallend

Geachte miljonairs,

Uw gezin is uitverkoren om de vakantie van de toekomst te ervaren. Beleef u een avontuur op het allerhoogste niveau?

Zaterdag 18 oktober, 07.00 uur, 't Reykeluysshuus.

Mijn hart maakte een sprongetje. Lennon stootte me aan. Woehoe, vakantie! Mijn vader en moeder keken naar elkaar en schudden allebei hun hoofd. 'Veel te druk, toch, schat?'

'Maar...' zei ik. 'Het is precies in de herfstvakantie.'

'Ja, daarom juist!' Mijn vader was onverbiddelijk. 'Topdrukte in het park. Dan kunnen we er écht niet tussenuit.'

Hop. De uitnodiging lag al in de prullenbak.

Heel voorzichtig, zonder dat mijn ouders het zagen, vis- te ik hem eruit. 'Misschien willen jouw ouders?' vroeg ik Lennon.

Die zaten nét met hun voeten omhoog, na een drukke dag in het park. 'We mogen gratis op vakantie!' zei Lennon, terwijl hij de brief onder zijn moeders neus duwde. Haar ogen scanden de uitnodiging, maar nog voor ze uitgelezen

was, schudde ze haar hoofd. ‘Herfstvakantie, jongens, dan kunnen we toch niet weg!’

Lennon pakte de envelop weer aan. Zijn ogen begonnen te glinsteren. ‘Jullie misschien niet, maar Zilver en ik...’

Er was een gigantische zeurcampagne voor nodig, maar uiteindelijk vonden onze ouders het goed. Lennon en ik mochten samen op die luxe vakantie. Op één niet-onderhandelbare voorwaarde. Joachim moest mee.

En zo kwam het dat we op zaterdagochtend vroeg op de parkeerplaats van ’t Reykeluyshuus stonden te wachten. Het was doodstil. Stonden we wel op de juiste plek? Joachim rolde ongeduldig met zijn spierballen. Uiteindelijk hoorden we in de verte een gebrom. Een auto, nee, een gigantische

paarse limousine kwam de bocht om en stopte pal voor onze neus. Wacht eens, ik kende die auto!

Een van de geblindeerde ramen werd naar beneden geschoven. Ja hoor, daar waren de bolle wangen van Rijk, een miljonairsvriend én concurrent van mijn vader. 'Jongens, wat doen jullie nou hier!'

'Wij gaan op reis, Rijk! Jij ook?'

Hij parkeerde zijn limousine dwars op de stoep. 'Gezellig, mannen! Chanel, kijk nou. Je vrienden Silver en Lennon!'

Chanel? Aan de passagierszijde stapte Rijks verwende dochter uit, en ik trok per ongeluk een vies gezicht. Met haar neus hoog in de lucht keek ze van onder een dikke laag mascara op ons neer. Er kon maar net een glimlachje vanaf.

Plotseling was er overal herrie. Van links kwamen twee dure auto's, van rechts een tank, en boven ons hoofd hoorden we ook iets. Bijna tegelijk stapten er twee mensen uit de auto's. Tina Aprilla – zangeres en superster. Wow! Ik vond Tina geweldig! Ik zong haar nummers altijd onder de douche. En ik herkende Yassim – de beste voetbalfreestyler ter wereld. Gingen zij ook mee op deze reis?

Ik schrok van een kuch achter ons. Daar stond opeens nog iemand. Waar kwam die nou vandaan? Het was een man in een zwart pak, met daaronder een grijze hoody. Zijn gezicht, dat in de schaduw verborgen lag, kwam me niet bekend voor. Met een zware stem en weinig woorden stelde hij zich voor als Dex – cryptomiljonair. Ik geloof niet dat ik ooit van deze man gehoord had. Maar ik had geen tijd om erover na te denken, want meteen daarna landde een felroze helikopter voor onze voeten.

'Hee, goeiemiddaag!' Die stem, was die niet van...

'Ja hoor, het feest kan beginnen want daar zijn we!' Waldo en William, bekend van allerlei televisieprogramma's, sprongen uit de heli. Zoals gewoonlijk waren ze gekleed in opvallende pakken. Wat wás dit voor een gezelschap?

Als laatste kwamen de grote rupsbanden van de tank toe-

terend tot stilstand. BAM! Het luik knalde open. De hele groep stond met open mond te kijken. Langzaam klom er iemand omhoog uit de tank.

‘Is dat Valentino?’ fluisterde Lennon. Ik knikte. Vlogger Valentino, van *Valentino’s verrassingen*, mijn minst favoriete YouTubekanaal, sprong op het dak van de tank. ‘Welkom allemaal! Ik ben Valentino, jullie gastheer op deze reis! Op verzoek van de organisatie begeleid ik jullie tijdens dit schitterende avontuur. Jullie zullen wel denken: wat doen we hier in *the middle of nowhere*?’

Ik knikte.

‘Dat zal ik jullie uitleggen. Jullie, de rijkste – of meest opvallende – miljonairs van ons land, zijn uitgenodigd om met ons een bijzondere reis te maken. Een reis die jullie naar grote hoogten voert. Een luxe ervaring die nog niemand anders heeft beleefd.’

Geroezemoes. Waldo stootte William net iets te hard aan.

‘Mijn assistent hier,’ inmiddels was er een tweede man uit de tank geklommen, met een stapel witte papieren, ‘deelt de contracten uit.’

‘Contracten?’ Joachim trok een zuur gezicht. ‘Voor een vakantie?’

‘Dat klopt, meneer,’ antwoordde Valentino beleefd. ‘Het is nogal... een bijzondere vakantie. We willen niet dat de details uitlekken voor we er zijn, dus u tekent voor geheimhouding. En we leggen alles vast, met mijn cameraploeg. Niks bijzonders, ik maak er denk ik een vlogje van. Tja, dat kan ik toch niet laten, nu ik er toch ben. Dat vlogje, daar moet u ook akkoord op geven. En o ja, nog wat kleine veiligheidsdingetjes, aansprakelijkheid en zo. Niks bijzonders. Ja? Gewoon allemaal even op het kruisje tekenen, dan kunnen we dooerr!’

De meeste genodigden deden precies wat hij vroeg en tekenden het formulier bijna ongezien. Maar Joachim ploos het hele contract uit. Uiteindelijk tekende hij die van ons

alle drie. ‘Toch handig dat jullie ouders mij een machtiging hebben meegegeven.’

‘Mooi!’ riep Valentino. ‘Parkeer uw auto’s en uw... helikopter, vanaf hier vertrekken we met de bus.’

Plotseling kwam al toeterend een veel te grote touringcar, omgeven door een glitterend rookgordijn, de hoek om. Hij stond daar vast te wachten tot Valentino zijn woorden had uitgesproken. Toen we een plekje in de bus hadden gevonden, zagen we dat er zwarte blinddoeken en koptelefoons lagen.

Waldo gilte: ‘Zeg, moeten we die echt om? Ik heb net mijn wimpers en mijn haar laten doen.’

Valentino knikte. ‘We willen de verrassing nog even geheimhouden!’

We reden zeker een halfuur, terwijl de blinddoeken ervoor zorgden dat we niets zagen en we konden ook niet praten vanwege de harde muziek uit de koptelefoon. Ik voelde de bus eindelijk tot stilstand komen. De muziek stopte en Valentino riep: ‘Deelnemers, de eerste challenge start meteen.’

Challenge? Wat bedoelde hij? We gingen op vakantie, toch?

‘Jullie gaan niet zomaar op vakantie, dit wordt de reis van jullie leven! En om het extra spannend te maken hebben we, geheel inbegrepen bij deze reis, ook nog een speciale wedstrijd voor jullie bedacht. Met een prijs die iedereen wil winnen.’

Mijn hart begon te bonzen.

‘Wat die fantastische prijs is, vertellen we pas aan het eind. Maar geloof me, je kunt beter je best doen. Zijn jullie er klaar voor?’ Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en gooide zijn armen in de lucht. ‘Let op, daar gaan we! De eerste opdracht is: *raad waar jullie reis naartoe gaat!*’

Oeh, een wedstrijd! Daar kun je me voor wakker maken! ‘Sorry alvast, allemaal,’ fluisterde ik zachtjes tegen Lennon, ‘omdat ik jullie gruwelijk ga verslaan!’

De eerste die antwoordde was Rijk. ‘Ik denk dat we naar het allerduurste hotel ter wereld gaan. Dat staat in Dubai, als ik me niet vergis. Of was het nou Singapore?’

Lennon wiebelde op zijn stoel. Hij wil altijd winnen. ‘Ik denk dat we nu bij de haven zijn, we gaan vast op een megacruiseschip.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik weet het zeker. We vliegen naar een tropisch eiland.’

‘Ik denk dat we naar New York gaan!’ riep iemand.

‘We gaan op avontuur in de jungle!’

‘Een hotel in een wolkenkrabber!’

‘Naar een nieuw pretpark?’

De laatste die iets zei, was Dex. ‘Ik denk dat we naar de maan gaan.’

De anderen barstten in lachen uit.

Valentino zette zijn quizmasterstem weer op. ‘Bedankt, kandidaten! We gaan zien wie er gelijk heeft. Doe jullie blinddoeken en koptelefoons maar af!’

Het bleef zwart, ook toen mijn blinddoek af was. Ik twijfelde aan mezelf: hadden we een hele dag gereden en was het alweer donker? Maar al snel begonnen mijn ogen te wennen en zag ik dat we binnen stonden, in een enorme, donkere hal. Razend benieuwd stapten we uit de bus. Ik zag muren in uniform, donkere muren en een kale, betonnen vloer. Het deed me eerder denken aan een ondergrondse schuilkelder dan aan een luxe vakantieoord! Wat deden we hier?

‘Zijn jullie er allemaal klaar voor om te horen waar jullie naartoe gaan?’ riep Valentino, die inmiddels op een houten kist was geklommen. ‘En natuurlijk om te horen wie van jullie de allereerste punten van de wedstrijd binnensleept... Komt-ie!’ Zijn stem zakte. ‘Niemand had het goed. Maar Dex zat er heel dichtbij.’ DINGDINGDING! Ergens luidde een bel en uit een andere kist toverde iemand een megagroot scorebord met lampjes eromheen. Al onze namen stonden op

het bord. Lennon en ik speelden blijkbaar samen. Omdat we nog niet volwassen zijn, zeker. Ha, ze onderschatten ons!

‘In plaats van twee punten, krijgt Dex er één,’ zei Valentino. Meteen verscheen een 1 achter zijn naam. ‘We hebben voor jullie vanochtend een aantal veiligheidsinstructies en daarna gaan we op weg naar... Sterrenhotel Supernova! Maarrrr... ik wil jullie eerst nog aan de bemanning voorstellen.’ Hij wees naar de deuropening, waar twee schimmen te zien waren. ‘Deze ervaren astronauten zullen onze expeditie leiden. Mag ik een groot applaus voor kapitein Dunja en piloot Esmee!’

Ik klapte en keek met open mond naar de twee vrouwen in ruimtepakken die kwamen aanlopen. In de boeken die ik heb gelezen, zijn astronauten vaak saaie, grijze mannen, maar Dunja en Esmee zagen er met hun glanzende haren en perfecte gezichten meer uit als filmsterren. Ik stond oog in oog met echte astronauten. Niet te geloven!

SCORE	
DEX	01
JOACHIM	00
ZILVER & LENNON	00
TINA	00
RIJK	00
CHANEL	00
YASSIM	00
WALDO	00
WILLIAM	00